

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. balandžio 26 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Didiesiems prekybos centrams taikomas regioninis mokestis – Įsisteigimo laisvė – Aplinkos apsauga ir teritorijos planavimas – Valstybės pagalba – Atrankinė priemonė – Komisijos raštas, kuriuo informuojama, kad skundo nagrinėjimas nutrauktas – Esama pagalba“

Byloje C-233/16

dėl *Tribunal Supremo* (Aukščiausiasis Teismas, Ispanija) 2016 m. kovo 10 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2016 m. balandžio 25 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

prieš

Generalitat de Catalunya

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kuriį sudaro kolegijos pirmininkė R. Silva de Lapuerta, teisėjai C.G. Fernlund, J.-C. Bonichot (pranešėjas), A. Arabadjiev ir E. Regan,

generalinė advokatė J. Kokott,

posėdžio sekretorė L. Carrasco Marco, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2017 m. liepos 6 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)*, atstovaujamos *abogados* J. Pérez-Bustamante Köster ir F. Löwhagen ir *procurador* J.M. Villasante García,
- *Generalitat de Catalunya*, atstovaujamos *letrados* R. Revilla Ariet ir R. Riu Fortun ir *procurador* F. Velasco Muñoz Cuellar,
- Europos Komisijos, atstovaujamos N. Gossement, P. Němečková ir G. Luengo,

susipažinęs su 2017 m. lapkričio 9 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

* Proceso kalba: ispanų.

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl SESV 49 ir 54 straipsnių ir SESV 107 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución* (ANGED) ir *Generalitat de Catalunya* (Katalonijos regioninės vyriausybės, Ispanija) ginčą dėl Katalonijos autonominėje srityje esantiems didiesiems prekybos centrams taikomo mokesčio teisėtumo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

- 3 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, 1999, p. 1, 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 1 straipsnio b ir d punktuose nustatyta:

„Šiame reglamente:

<...>

- b) „esama pagalba“ – tai:

<...>

- ii) patvirtinta pagalba, t. y. Komisijos arba Tarybos patvirtintos pagalbos sistemos ir individuali pagalba;

<...>

- iv) pagalba, kuri pagal 15 straipsnį yra laikoma esama pagalba;
- v) pagalba, kuri yra esama pagalba, nes galima nustatyti, ar jos patvirtinimo metu tai nebuvo pagalba, o tokia ji tapo vėliau dėl bendrosios rinkos vystymosi, ir nebuvo atitinkamos valstybės narės pakeista. Jeigu pagal Bendrijos teisės aktus liberalizavus veiklą tam tikros priemonės tampa pagalba, po nustatytos liberalizavimo datos esama pagalba jos nebelaikomos;

<...>

- d) „pagalbos schema“ – tai bet kuris teisės aktas, pagal kurį bendrai ir abstrakčiai teisės aktuose apibrėžtoms įmonėms netaikant kitų įgyvendinimo priemonių galima teikti individualią pagalbą, ir bet kuris teisės aktas, pagal kurį vienai arba kelioms įmonėms gali būti teikiama su konkrečiu projektu nesusijusi ir neribotam laikotarpiui skirta pagalba, ir (arba) neriboto dydžio pagalba.“

- 4 Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnyje numatyta:

„1. Komisijos įgaliojimams išieškoti pagalbą taikomas dešimties metų senaties terminas.

2. Senaties terminas prasideda tą dieną, kai pagalbos gavėjui priteisiama [suteikiama] neteisėta pagalba kaip individuali pagalba arba kaip pagalba pagal atitinkamą pagalbos schemą. Bet kuri su neteisėta pagalba susijusi priemonė, kurios imasi Komisija arba jos prašymu veikianti valstybė narė, nutraukia senaties terminą. Po kiekvieno senaties termino nutraukimo laikas skaičiuojamas iš naujo. Senaties terminas sustabdomas, kol Komisijos sprendimas nagrinėjamas Europos [Sąjungos] Teisingumo Teisme.

3. Bet kokia pagalba, kurios išieškojimo senaties terminas yra pasibaigęs, laikoma esama pagalba.“

- 5 Pirmiau išdėstytos nuostatos buvo perkeltos (nepakeistos) į 2015 m. liepos 13 d. Tarybos reglamentą (ES) 2015/1589, nustatantį išsamias Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 108 straipsnio taikymo taisykles (OL L 248, 2015, p. 9; klaidų ištaisymas OL L 186, 2017 7 19, p. 17).

Ispanijos teisės aktai

- 6 2000 m. gruodžio 29 d. *Ley 16/2000 del Parlamento de Cataluña, del Impuesto sobre Grandes Establecimientos Comerciales* (Katalonijos Parlamento įstatymas Nr. 16/2000 dėl didiesiems prekybos centrams nustatyto mokesčio) (2000 m. gruodžio 30 d. DOGC Nr. 3295 ir 2001 m. sausio 23 d. BOE Nr. 20, toliau – Įstatymas Nr. 16/2000) nustatytas mokestis, taikomas Katalonijos autonominio regiono teritorijoje esantiems didiesiems prekybos centrams (toliau – ICEG).
- 7 Įstatymo Nr. 16/2000 2 straipsnyje nustatyta, kad šiuo mokesčiu apmokestinami didžiųjų prekybos centrų, kurie, atsižvelgiant į didelį jų prekybos plotą, gali užimti dominuojančią padėtį ir daryti neigiamą poveikį teritorijai ir aplinkai, kurių sąnaudų jie nepadengia, ypatingi ekonominiai pajėgumai.
- 8 Pagal šio įstatymo 3 straipsnį iš IGEC surinktos lėšos skiriamos Katalonijos regiono miesto prekybos modernizavimo priemonėms finansuoti ir veiksmų planams vietovėse, kuriose veikia didieji prekybos centrai, įgyvendinti.
- 9 To įstatymo 4 straipsnyje nustatyta, kad IGEC apmokestinimo momentas įvyksta, kai didžiuosiuose individualiuose mažmeninės prekybos centruose naudojamas 2 500 m² ar didesnis prekybos plotas.
- 10 Pagal Įstatymo Nr. 16/2000 5 straipsnį didieji individualūs prekybos centrai, kurie prekiauja sodo ir daržo reikmenimis, automobiliais, statybos medžiagomis, įranga ir pramonei tiekiamomis prekėmis, atleidžiami nuo šio mokesčio.
- 11 Šio įstatymo 6 straipsnyje nustatyta, kad IGEC apmokestinamieji asmenys yra fiziniai ar juridiniai asmenys, kuriems nuosavybės teise priklauso didysis individualus prekybos centras, nepriklausomai nuo to, ar jis yra didžiojo kolektyvinio prekybos centro dalis.
- 12 Šio įstatymo 8 straipsnyje nustatyta, kad prekybos centrams, prekiaujantiems tik baldais, santchnikos prekėmis, durimis ir langais ir meistravimo reikmenimis, taikoma 60 % dydžio mokėtino mokesčio nuolaida.
- 13 To paties įstatymo 11 straipsnyje nustatytas mokesčio skaičiavimo metodas, kuriame, be kita ko, atsižvelgiama į gyventojų skaičių savivaldybėje, kurioje yra prekybos centras.

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 14 Įstatymu Nr. 16/2000 nustatytas visoje Katalonijos autonominio regiono teritorijoje esantiems didiesiems prekybos centrams taikomas regioninis mokestis, kad būtų kompensuotas poveikis teritorijai ir aplinkai, kurį gali lemti didieji prekybos centrai. Vadovaudamasi 2001 m. gruodžio 24 d. *decreto 342/2001 por el que se aprueba el Reglamento del impuesto sobre grandes establecimientos comerciales* (Dekretas 342/2001, kuriuo tvirtinamas reglamentas dėl didiesiems prekybos centrams taikomo mokesčio) (2001 m. gruodžio 28 d. DOGC Nr. 3542) Katalonijos regiono vyriausybė ėmė taikyti šį mokestį.

- 15 2002 m. ANGED, didžiausias prekybos įmonės nacionaliniu mastu vienijanti asociacija, pateikė administracinį skundą *Tribunal Superior de Justicia de Catalunya* (Katalonijos aukštesnysis teisingumo teismas, Ispanija), kuriuo prašė panaikinti šį dekretą dėl to, kad jis prieštarauja įsisteigimo laisvei ir valstybės pagalbos teisei. Šis teismas sustabdė bylos nagrinėjimą, kol *Tribunal Constitucional* (Konstitucinis Teismas, Ispanija) išnagrinės Ispanijos vyriausybės pateiktą skundą dėl to paties teisės akto. Tada, kai 2012 m. birželio 5 d. *Tribunal Constitucional* (Konstitucinis Teismas) priėmė sprendimą atmesti skundą, *Tribunal Superior de Justicia de Catalunya* (Katalonijos aukštesnysis teisingumo teismas) taip pat atmetė ANGED pateiktą administracinį skundą. Dėl šio sprendimo atmesti administracinį skundą ANGED pateikė *Tribunal Supremo* (Aukščiausiasis Teismas, Ispanija) apeliacinį skundą.
- 16 ANGED taip pat pateikė Komisijai skundą dėl IGEC nustatymo įtardama, kad tai gali būti valstybės pagalbos forma. Ispanijos valdžios institucijoms pateikusi prašymą pateikti paaiškinimus, 2003 m. spalio 2 d. raštu Komisija jas informavo, kad baigė tyrimą ir nutraukė skundo nagrinėjimą. Išnagrinėjusi IGEC savybes pagal EB 87 straipsnio 1 dalį, Komisija nusprendė, kad šis mokestis neprieštarauja valstybės pagalbos teisei, nes iš šio mokesčio gaunamos pajamos neskirtos prekybos įmonėms ar veiklos sektoriui konkrečiai remti.
- 17 Vis dėlto, 2013 m. ANGED pateikęs naują skundą, 2014 m. lapkričio 28 d. raštu Komisija informavo Ispanijos valdžios institucijas, kad iš naujo atlikus preliminarų IGEC sistemos vertinimą, mažiems prekybos centrams ir tam tikriems specializuotiems prekybos centrams taikoma išimtis gali būti laikoma su vidaus rinka nesuderinama valstybės pagalba ir kad Ispanijos Karalystė turi panaikinti arba pakeisti šį mokestį.
- 18 Būtent šiomis aplinkybėmis *Tribunal Supremo* (Aukščiausiasis Teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokius prejudicinius klausimus:

- „1. Ar SESV 49 ir 54 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad jais draudžiama regiono mastu nustatyti mokestį didiesiems individualiems prekybos centrams, kurių prekybos plotas yra lygus 2 500 m² ar juos viršija, dėl galimo poveikio teritorijai, aplinkai ir šio regiono miesto prekybos tvarkai, tačiau kuris pagal įstatymus taikomas neatsižvelgiant į tai, ar vieta, kurioje veikia šie prekybos centrai, patenka ar nepatenka į konsoliduotą miesto teritoriją, ir kuris daugeliu atvejų praktiškai taikomas kitų valstybių narių bendrovėms, tačiau:
- a) netaikomas prekybininkams, kurie turi kelis prekybos centrus, kurių kiekvieno prekybai skirtas plotas yra mažesnis nei 2 500 m², neatsižvelgiant į visų prekybos plotų bendrą sumą;
 - b) netaikomas didiesiems kolektyviniams prekybos centrams;
 - c) nuo jo atleisti individualūs prekybos centrai, kuriuose prekiaujama sodo reikmenimis, automobiliais, statybos prekėmis, įranga ir pramonei tiekiamomis prekėmis, ir
 - d) prekybos centrai, kurie prekiauja baldais, santchnikos prekėmis, durimis, langais ir meistravimo reikmenimis, moka tik 40 % mokėtino mokesčio dydžio?
2. Ar SESV 107 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad remiantis šia nuostata draudžiama valstybės pagalba yra:
- a) individualių prekybos centrų, kurių prekybos plotas neviršija 2 500 m², kolektyvinių prekybos centrų ir individualių prekybos centrų, kuriuose prekiaujama sodo reikmenimis, automobiliais, statybos prekėmis, įranga ir pramonei tiekiamomis prekėmis, visiškas atleidimas nuo IGEC, ir
 - b) individualių prekybos centrų, kurie iš esmės prekiauja baldais, santchnikos prekėmis, durimis, langais ir meistravimo reikmenimis, dalinis atleidimas nuo IGEC?
3. Jeigu būtų nustatyta, kad visiškas arba dalinis atleidimas nuo IGEC yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, koks būtų šio sprendimo galiojimas laiko atžvilgiu atsižvelgiant į [2003 m. spalio 2 d. Komisijos rašto] egzistavimą ir turinį?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl priimtimumo

- 19 Katalonijos regiono vyriausybė ginčija prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtimumą dėl to, kad sprendimas dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nepakankamai motyvuotas ir jame išsamiai neišdėstytos bylos faktinės ir teisinės aplinkybės.
- 20 Vis dėlto nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateiktos visos faktinės ir teisinės aplinkybės, kurių Teisingumo Teismui reikia, kad jis galėtų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teismui pateikti naudingus atsakymus į įvairius jo pateiktus klausimus.
- 21 Katalonijos regiono vyriausybė taip pat teigia, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra nepriimtinas, kiek tai susiję su dalimi dėl įsisteigimo laisvės, nes pagrindinėje byloje nagrinėjama situacija yra vien vidaus reikalas.
- 22 Tačiau, kaip išvados 21 punkte konstatavo generalinė advokatė, kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nagrinėja skundą dėl nuostatų, taikytinų ne tik tos valstybės piliečiams, bet ir kitų valstybių narių piliečiams, panaikinimo, sprendimas, kurį šis teismas priims, kai bus priimtas šis sprendimas, turės poveikį ir pastariesiems, todėl Teisingumo Teismas privalo atsakyti į jam pateiktus klausimus dėl Sutarties nuostatų nepriklausomai nuo to, kad visi pagrindinės bylos elementai susiję tik su viena valstybe nare (šiuo klausimu žr. 2013 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Libert ir kt.*, C-197/11 ir C-203/11, EU:C:2013:288, 35 punktą ir 2016 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Ullens de Schooten*, C-268/15, EU:C:2016:874, 51 punktą).
- 23 Dėl Katalonijos regioninės vyriausybės pareikšto nepriimtimumo motyvo, grindžiamo tuo, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos priemonės neturi įtakos valstybių narių prekybai ir neiškraipo konkurencijos atsižvelgiant į mažmeninės prekybos veiklos vietinį pobūdį, pakanka konstatuoti, kad kalbama apie SESV 107 straipsnio 1 dalies aiškinimą, kuris negali lemti prašymo priimti prejudicinį sprendimą nepriimtimumo.
- 24 Vykstant procesui Katalonijos regioninė vyriausybė taip pat pareiškė, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą turi būti laikomas nepriimtiniu atsižvelgiant į tai, kad, Įstatymu Nr. 16/2000 padarius pakeitimus, neliko ginčo pagrindinėje byloje dalyko.
- 25 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas 2017 m. birželio 1 d. laišku (jį Teisingumo Teismas gavo 2017 m. birželio 7 d.) informavo Teisingumo Teismą, kad ginčas pagrindinėje byloje, jo manymu, išlaikė dalyką, nors ir buvo pakeistas nurodytas teisės aktas. Tas teismas, be kita ko, neatsiėmė prašymo priimti prejudicinį sprendimą.
- 26 Galiausiai reikia pažymėti, kad nors, atsižvelgiant į valstybės pagalbos teisę, atleidimo nuo mokesčio neteisėtumas neturi įtakos pačiam mokesstinės rinkliavos teisėtumui, todėl tuo mokesčiu apmokestinami asmenys negali remtis atleidimo nuo mokesčio neteisėtumu siekdami išvengti šio mokesčio mokėjimo (2005 m. spalio 27 d. Sprendimas *Distribution Casino France ir kt.*, C-266/04–C-270/04, C-276/04 ir C-321/04–C-325/04, EU:C:2005:657, 44 punktas), pagrindinėje byloje nagrinėjamas ne prašymas netaikyti ginčijamo mokesčio, o taisyklių, kurios su juo susijusios Sąjungos teisės atžvilgiu, teisėtumo klausimas. Todėl visiškai neakivaizdu, kad antrasis ir trečiasis klausimai nėra svarbūs sprendžiant ginčą, kurį nagrinėja prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas (pagal analogiją, žr. 2006 m. birželio 15 d. Sprendimo *Air Liquide Industries Belgium*, C-393/04 ir C-41/05, EU:C:2006:403, 25 punktą).
- 27 Todėl visas prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas.

Dėl esmės

Dėl pirmojo klausimo

- 28 Pirmajame klausime prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar SESV 49 ir 54 straipsniai turi būti aiškinami taip, jog jais draudžiama taikyti pagrindinėje byloje aptariamą didiesiems prekybos centrams taikomą mokestį.
- 29 Remiantis suformuota jurisprudencija, įsisteigimo laisve siekiama užtikrinti galimybę, kad priimančiojoje valstybėje narėje kitos valstybės narės piliečiams ir SESV 54 straipsnyje nurodytoms įmonėms bus taikomas vienodas požiūris, ir, kiek tai susiję su įmonėmis, draudžiama bet kokia diskriminacija dėl jų buveinės vietos (žr., be kita ko, 2006 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, 43 punktą ir 2006 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Denkavit Internationaal ir Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, 22 punktą).
- 30 Šiuo požiūriu draudžiama ne tik atvira diskriminacija dėl bendrovių buveinės vietos, bet ir visos paslėptos diskriminacijos formos, kurios, taikant kitus kriterijus, sukelia tokių pačių pasekmių (2014 m. vasario 5 d. Sprendimo *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, 30 punktas ir nurodyta jurisprudencija).
- 31 Beje, privaloma rinkliava, kuri taikoma nustačius iš pirmo žvilgsnio objektyvų diferencijavimo kriterijų, tačiau daugeliu atvejų, atsižvelgiant į jos savybes, sukuria nepalankią padėtį bendrovėms, kurių buveinė kitose valstybėse narėse ir kurios yra panašioje padėtyje, palyginti su bendrovėmis, kurių buveinė apmokestinimo valstybėje narėje, yra SESV 49 ir 54 straipsniais grindžiama netiesioginė diskriminacija dėl bendrovių buveinės vietos (šiuo klausimu žr. 2014 m. vasario 5 d. Sprendimo *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, 37–41 punktus).
- 32 Pagrindinėje byloje nagrinėjamuose teisės aktuose nustatytas kriterijus pagal parduotuvės prekybos plotą, o tai nėra jokia tiesioginė diskriminacija.
- 33 Remiantis Teisingumo Teismui pateiktais duomenimis taip pat negalima teigti, kad dėl šio kriterijaus kitų valstybių narių piliečiai ar kitoje valstybėje narėje buveinę turinčios bendrovės daugeliu atvejų atsiduria nepalankioje padėtyje.
- 34 Konkrečiai kalbant, nei nutartyje pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą cituojamame 2004 m. liepos 7 d. Komisijos rašte, kurį ji atsiuntė Ispanijos valdžios institucijoms, pateiktų duomenų, kuriais remiantis galima teigti, jog kitų valstybių narių įmonės sudaro 61,5 % ploto, užimamo IGEC apmokestinamų įmonių, kurių plotas didesnis kaip 2 500 m², nei ANGED rašytinėse pastabose pateiktų duomenų, kuriais remiantis teigtina, be kita ko, kad 52 % IGEC mokestinės naštos tenka kitų valstybių narių didiesiems prekybos centrams, nepakanka, atsižvelgiant, be kita ko, į šiuos procentinius dydžius, tokiai išvadai pagrįsti.
- 35 Todėl į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad SESV 49 ir 54 straipsniai turi būti aiškinami taip, jog jais nedraudžiama taikyti pagrindinėje byloje aptaomo didiesiems prekybos centrams nustatyto mokesčio.

Dėl antrojo klausimo

- 36 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas iš esmės klausia, ar valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, galima laikyti pagrindinėje byloje aptariamą mokestį, taikomą didiesiems prekybos centrams iš esmės atsižvelgiant į jų prekybos plotą, todėl, kad jis netaikomas mažesniems nei 2 500 m² ploto prekybos centrams ir tiems prekybos centrams, kuriuose prekiaujama sodo ir daržo reikmenimis, automobiliais, statybos medžiagomis,

įranga ir pramonei tiekiamomis prekėmis, ir todėl, kad prekybos centrams, kuriuose parduodami baldai, santechnikos prekės, durys ir langai, taip pat meistravimo reikmenys, taikoma 60 % dydžio mokesčio bazės nuolaida.

- 37 Norint nacionalinę priemonę kvalifikuoti kaip „valstybės pagalbą“, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, reikia, kad būtų įgyvendintos visos toliau nurodytos sąlygos. Visų pirma tai turi būti valstybės arba iš valstybinių išteklių suteikta pagalba. Antra, ši pagalba turi galėti paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą. Trečia, ji turi suteikti atrankinį pranašumą jos gavėjui. Ketvirta, ji turi iškraipyti konkurenciją arba galėti ją iškraipyti (žr., be kita ko, 2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 53 punktą).
- 38 Kalbant apie sąlygą dėl atrankinio pobūdžio, apie kurią taip pat kalbėta Teisingumo Teisme, pažymėtina, kad remiantis suformuota jurisprudencija galima teigti, jog vertinant šią sąlygą reikia nustatyti, ar pagal konkrečią teisinę sistemą nagrinėjama nacionaline priemone „tam tikroms įmonėms ar tam tikrų prekių gamybai“ sudaromos palankesnės sąlygos nei kitoms, kurių faktinė ir teisinė padėtis, atsižvelgiant į ta sistema siekiamą tikslą, yra panaši ir kurioms taip pat taikomas diferencijuotas požiūris, kuris iš esmės gali būti kvalifikuojamas kaip „diskriminacinis“ (žr., be kita ko, 2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 54 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 39 Konkrečiai kalbant apie nacionalines priemones, kuriomis suteikiama mokesčių lengvata, primintina, kad tokia priemone, kuria, nors ir neperduodami valstybės ištekliai, tačiau ja besinaudojantys subjektai atsiduria palankesnėje padėtyje, palyginti su kitais mokesčių mokėtojais, gali būti suteiktas atrankinis pranašumas ta priemone besinaudojantiems subjektams, todėl ji yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Tačiau visiems be išimties ūkio subjektams taikoma bendra priemone suteikiama mokesčių lengvata nėra tokia pagalba, kaip ji suprantama pagal šią nuostatą (2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 56 punktą).
- 40 Šiuo požiūriu mokestinę priemonę kvalifikuojant kaip „atrankinę“ reikia, visų pirma, apibrėžti tam tikroje valstybėje narėje taikomą bendrą arba „įprastą“ mokesčių sistemą ir, antra, įrodyti, kad nagrinėjama mokestinė priemonė yra išimtis, nes ja diferencijuojami ūkio subjektai, kurie, atsižvelgiant į bendrąją sistemą siekiamą tikslą, yra panašioje faktinėje ir teisinėje padėtyje (žr., be kita ko, 2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 57 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).
- 41 Taip pat reikia priminti, kad referencinį teisinį pagrindą, kuriuo remiantis vertinama, ar priemonė yra atrankinė, nebūtinai turi apibrėžti atitinkamos valstybės teritorijos ribos – jis gali būti nustatytas pagal teritoriją, kurioje regiono ar vietos valdžios institucija įgyvendina konstitucijos ar teisės aktų jai suteiktą kompetenciją. Taip yra tuomet, kai tokia valdžios institucija turi tokį teisinį ir faktinį statusą, dėl kurio ji yra pakankamai nepriklausoma nuo valstybės narės centrinės vyriausybės tam, kad jos priimamomis priemonėmis būtų ji, o ne centrinė vyriausybė vaidintų pagrindinį vaidmenį apibrėžiant politinę ir ekonominę įmonių veiklos aplinką (šiuo klausimu žr. 2008 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja) ir kt.*, C-428/06–C-434/06, EU:C:2008:488, 47–50 punktus ir nurodytą jurisprudenciją).
- 42 Tačiau valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nelaikoma priemone, kurią taikant diferencijuojamos įmonės, esančios, atsižvelgiant į aptariama teisine sistema siekiamą tikslą, panašioje faktinėje ir teisinėje padėtyje, ir dėl tos priežasties *a priori* nėra atrankinė, jeigu valstybei narei pavyksta įrodyti, kad toks diferencijavimas yra pateisinamas dėl to, kad jį lemia sistemos, kurioje jis taikomas, pobūdis arba sandara (2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 58 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

- 43 Priemonę, kuria nustatyta bendros mokesčių sistemos taikymo išimtis, gali pateisinti mokesčių sistemos pobūdis arba bendra sandara, jei aptariama valstybė narė gali įrodyti, kad ši priemonė kyla tiesiogiai iš jos mokesčių sistemos pagrindinių ir svarbiausių principų. Šiuo klausimu turi būti daromas skirtumas tarp, viena vertus, konkrečiai mokesčių sistemai priskiriamų tikslų, kurie jai nebūdingi, ir, kita vertus, pačiai mokesčių sistemai būdingų mechanizmų, kurie yra būtini siekiant šių tikslų (2006 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *Portugalija / Komisija*, C-88/03, EU:C:2006:511, 81 punktą).
- 44 Taip pat reikia priminti, kad, nors nustatant, ar mokestinė priemonė yra atrankinė, ne visada būtina, kad ji būtų bendra laikomos mokesčių sistemos išimtis, aplinkybė, kad ji yra tokia išimtis, šiuo tikslu tikrai reikšminga, jeigu ją taikant daromas skirtumas tarp dviejų ūkio subjektų kategorijų, kuriems *a priori* taikomas diferencijuotas požiūris, t. y. tarp ūkio subjektų, kuriems taikoma išimtimi laikoma priemonė, ir ūkio subjektų, kuriems toliau taikoma bendra mokestinė sistema, nors abi minėtos kategorijos yra panašioje padėtyje, atsižvelgiant į ta sistema siekiama tikslą (2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 77 punktą).
- 45 Dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamų teisės aktų visų pirma reikia pažymėti, kad Teisingumo Teisme nebuvo ginčijama, jog teritorinis referencinis pagrindas turi būti apibrėžtas taip, kad apimtų Katalonijos autonominio regiono teritoriją.
- 46 Taip pat pažymėtina, kad nepaisant to, jog su prekybos plotu susijęs apmokestinimo kriterijus formaliai nelaikomas konkrečiau referencinio teisinio pagrindo išimtimi, pritaikius tą kriterijų, į šio mokesčio taikymo sritį nepatenka prekybos centrai, kurių prekybos plotas yra mažesnis nei 2 500 m². Todėl IGEC negali būti atskirtas nuo regioninio mokesčio, taikomo prekybos centrams, kurių prekybos plotas viršija tam tikrą ribą.
- 47 Tačiau SESV 107 straipsnio 1 dalyje valstybės intervencinės priemonės apibrėžiamos pagal jų poveikį, neatsižvelgiant į naudojamus metodus (2008 m. gruodžio 22 d. Sprendimo *British Aggregates Association*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, 89 punktą).
- 48 Todėl negalima *a priori* atmesti prielaidos, kad toks kriterijus praktiškai gali sudaryti palankesnes sąlygas „tam tikroms įmonėms arba tam tikrų prekių gamybai“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir sumažinti joms tenkančią naštą, palyginti su įmonėmis, kurioms taikoma pagrindinėje byloje aptariama rinkliava.
- 49 Todėl šiomis aplinkybėmis reikia nustatyti, ar prekybos centrų, kurie nepatenka į apmokestinimo šiuo mokesčiu sritį, padėtis yra ar nėra panaši į prekybos centrų, kuriems taikomas tas mokestis.
- 50 Atliekant šią analizę svarbu atsižvelgti į tai, kad nesant šią sritį reglamentuojančių Sąjungos teisės aktų, valstybės narės ir mokestinę autonomiją turintys infravalstybiniai subjektai turi kompetenciją nustatyti apmokestinimo bazes ir paskirstyti mokesčių naštą skirtingiems gamybos veiksniams ir ūkio sektoriams (2011 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija ir Ispanija / Government of Gibraltar ir Jungtinė Karalystė*, C-106/09 P ir C-107/09 P, EU:C:2011:732, 97 punktą).
- 51 Kaip primena Komisija Pranešimo dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 107 straipsnio 1 dalyje vartojamos „valstybės pagalbos“ sąvokos (OL C 262, 2016, p. 1) 156 punkte, „[v]alstybės narės gali nevaržomos vykdyti tokią ekonominę politiką, kokią jos laiko esant tinkamiausia, ir visų pirma paskirstyti mokesčių naštą įvairiems pramonės sektoriaus subjektams taip, kaip jos mano esant tinkama, <...> laikydamosi Sąjungos teisės“.

- 52 Dėl pagrindinėje byloje nagrinėjamo mokesčio pažymėtina, kad remiantis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo suteikta informacija darytina išvada, kad to mokesčio tikslas yra prisidėti prie aplinkos apsaugos ir teritorijos planavimo. Tai reiškia, kad reikia ištaisyti ir kompensuoti šių didžiųjų prekybos centrų veiklos pasekmes aplinkai ir teritorijai, kylančias daugiausia dėl sukeliama eismo srauto, įpareigojant juos prisidėti prie aplinkos veiksnių planų ir infrastruktūros gerinimo.
- 53 Šiuo aspektu neginčytina, kad prekybos centrų poveikis aplinkai labai priklauso nuo jų dydžio. Kuo didesnis prekybos plotas, tuo didesnis žmonių srautas, o tai lemia didesnę poveikį aplinkai. Darytina išvada, kad prekybos ploto dydžiu grindžiamas pagrindinėje byloje nagrinėjamuose nacionalinės teisės aktuose nustatytas kriterijus, kurį taikant įmonės skirstomos pagal didesnę ar mažesnę jų poveikį aplinkai, atitinka siekiamus tikslus.
- 54 Taip pat akivaizdu, kad tokių prekybos centrų statyba turi ypatingą reikšmę teritorijos planavimo politikai, neatsižvelgiant į jų vietą (pagal analogiją žr. 2011 m. kovo 24 d. Sprendimo Komisija / Ispanija, C-400/08, EU:C:2011:172, 80 punktas).
- 55 Tokiomis aplinkybėmis pagrindinėje byloje nagrinėjamas prekybos ploto dydžiu grindžiamas apmokestinimo mokesčiu kriterijus lemia tai, kad išskiriamos kategorijos prekybos centrų, kurie nėra panašioje padėtyje atsižvelgiant į teisės aktais, kuriais nustatytas tas kriterijus, siekiamus tikslus.
- 56 Todėl atleidimas nuo mokesčio, taikomas prekybos centrams, kurių prekybos plotas yra ne didesnis kaip 2 500 m², negali būti laikomas suteikiančiu atrankinį pranašumą šiems prekybos centrams ir dėl tos priežasties negali būti pripažintas valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.
- 57 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teismui taip pat kyla klausimų dėl kitų pagrindinėje byloje nagrinėjamo mokesčio savybių. Jis klausia, ar kolektyvinių prekybos centrų ir individualių prekybos centrų, kuriuose prekiaujama sodo reikmenimis, automobiliais, statybos prekėmis, įranga ir pramonei tiekiamomis prekėmis, visiškai atleidimas nuo šio mokesčio ir 60 % dydžio mokesčio bazės nuolaida prekybos centrams, kuriuose parduodami baldai, santchnikos prekės, durys ir langai, taip pat meistravimo reikmenys, yra šiems prekybos centrams teikiama lengvata.
- 58 Visų pirma reikia pažymėti, kad šios priemonės yra šiuo konkrečiu mokesčiu nustatytos sistemos išimtis.
- 59 Katalonijos regiono vyriausybė rašytinėse pastabose taip pat teigia, kad aptariamų prekybos centrų veiklai dėl jos pobūdžio reikia didelių prekybos plotų, kurie neskirti pritraukti kuo didesnę vartotojų skaičių ir kurie nedidina į šiuos prekybos centrus nuosavais automobiliais atvykstančių pirkėjų srautų. Todėl ši veikla daro mažesnę įtaką aplinkai ir teritorijos planavimui nei prekybos centrų, apmokestinamų aptariamam mokesčiu, veikla.
- 60 Šis aspektas gali būti tinkamas siekiant pateisinti pagrindinėje byloje nagrinėjamuose teisės aktuose nustatytą skirstymą, kuris dėl tos priežasties nelemia atrankinio pranašumo suteikimo aptariamais prekybos centrams. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar tikrai taip yra jo nagrinėjamo ginčo atveju.
- 61 Galiausiai dėl mokesčio diferencijavimo kriterijaus, susijusio su prekybos centro individualiu pobūdžiu, dėl kurio nuo IGEC atleidžiami didieji kolektyviniai prekybos centrai, pažymėtina, kad taikant šį kriterijų išskiriamos dvi kategorijos prekybos centrų, esančių objektyviai panašioje padėtyje atsižvelgiant į aplinkos apsaugos ir teritorijos planavimo tikslus, kurių siekiama pagrindinėje byloje aptariamais teisės aktais. Dėl šios priežasties didžiųjų kolektyvinių prekybos centrų neapmokestinimas šiuo mokesčiu yra atrankinis, todėl gali būti laikomas valstybės pagalba, jeigu tenkinamos kitos SESV 107 straipsnio 1 dalyje nustatytos sąlygos.

- 62 Šiuo klausimu gali būti konstatuota, kad tokia priemonė finansuojama iš valstybės išteklių ir yra priskirtina valstybei, kaip suprantama pagal šią nuostatą.
- 63 Be to, priešingai, nei rašytinėse pastabose teigia Katalonijos regiono vyriausybė, tokia priemonė taip pat gali daryti įtaką prekybai ir iškraipyti konkurenciją arba kelti pavojų, jog ji bus iškraipyta, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.
- 64 Remiantis suformuota jurisprudencija galima teigti, kad, siekiant priemonę kvalifikuoti kaip „valstybės pagalbą“, reikia ne įrodyti, kad egzistuoja realus pagalbos poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai ir faktinis konkurencijos iškraipymas, o tik išnagrinėti, ar ši pagalba gali daryti poveikį tai prekybai ir iškraipyti konkurenciją (žr., be kita ko, 2017 m. birželio 27 d. Sprendimo *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, 78 punktą).
- 65 Konkrečiai kalbant, kai valstybės narės suteikta pagalba sustiprina tam tikrų įmonių padėtį, palyginti su valstybių narių tarpusavio prekyboje kitų konkuruojančių įmonių padėtimi, turi būti pripažinta, kad tai prekybai pagalba darė įtaką, ir nebūtina, kad pagalbą gavusios įmonės pačios dalyvautų valstybių narių tarpusavio prekyboje. Kai valstybė narė įmonėms suteikia pagalbą, veiklos mastai valstybės viduje gali būti išlaikyti arba išaugti ir dėl to kitose valstybėse narėse įsteigtų įmonių galimybė patekti į šios valstybės narės rinką gali sumažėti (žr., be kita ko, 2017 m. birželio 27 d. Sprendimo *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, 79 punktą).
- 66 Dėl su konkurencijos iškraipymu susijusios sąlygos pažymėtina, kad pagalba, kurią teikiant įmonę siekiama atleisti nuo išlaidų, kurių ji paprastai patirtų tvarkydama einamuosius reikalus ar vykdydama įprastą veiklą, iš esmės iškraipo konkurencijos sąlygas (žr., be kita ko, 2017 m. birželio 27 d. Sprendimo *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, 80 punktą).
- 67 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti, kad prekybos centrų, kurių prekybos plotas mažesnis nei 2 500 m², atleidimas nuo pagrindinėje byloje aptariamo didiesiems prekybos centrams taikomo mokesčio, kuris iš esmės nustatomas pagal jų prekybos plotą, nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Tai, kad nuo šio mokesčio atleidžiami prekybos centrai, prekiaujantys sodo ir daržo reikmenimis, automobiliais, statybos medžiagomis, įranga ir pramonei tiekiamomis prekėmis, ir tai, kad prekybos centrams, kuriuose parduodami baldai, santechnikos prekės, durys ir langai, taip pat meistravimo reikmenys, taikoma 60 % dydžio mokesčio bazės nuolaida, taip pat nėra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal tą nuostatą, jeigu šie prekybos centrai nedaro tokio didelio poveikio aplinkai ir teritorijos planavimui kaip kiti prekybos centrai, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.
- 68 Vis dėlto šis mokestis yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal tą pačią nuostatą, tiek, kiek nuo jo atleidžiami didieji kolektyviniai prekybos centrai, kurių prekybos plotas yra 2 500 m² arba didesnis.

Dėl trečiojo klausimo

- 69 Trečiuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar tuo atveju, jei būtų teigiamai atsakyta į antrąjį klausimą, valstybės pagalba, suteikta atleidžiant nuo didiesiems prekybos centrams taikomo pagrindinėje byloje aptariamo mokesčio ir taikant to mokesčio nuolaidą, gali būti laikoma esama pagalba, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b punktą, kuris iš esmės perkeltas į Reglamento Nr. 2015/1589 1 straipsnio b punktą.
- 70 Atsižvelgiant į atsakymą į antrąjį klausimą, reikia atsakyti ir į trečiąjį klausimą.

- 71 Šiuo klausimu visų pirma reikia priminti, kad teisės aktų, kuriais įgyvendinamos pagalbos priemonės, galiojimui įtakos daro tai, jog nacionalinės valdžios institucijos nesilaiko SESV 108 straipsnio 3 dalies paskutinio sakinio nuostatos, ir kad nacionaliniai teismai turi teisės subjektams, kurie gali remtis tokiu nesilaikymu, užtikrinti, jog dėl to kils visos pasekmės pagal jų nacionalinę teisę, kiek tai susiję su pagalbos priemonei įgyvendinti skirtų teisės aktų galiojimu ir su finansinės paramos, suteiktos nesilaikant šios nuostatos ar galimų laikinų nuostatų, susigrąžinimu (1991 m. lapkričio 21 d. Sprendimo *Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires ir Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon*, C-354/90, EU:C:1991:440, 12 punktas).
- 72 Vis dėlto pagal SESV 108 straipsnio 1 dalį esama pagalba gali būti teisėtai įgyvendinama, kol Komisija nustato, kad ji nesuderinama su bendrąja rinka, todėl SESV 108 straipsnio 3 dalyje nacionaliniams teismams nesuteikiama kompetencija uždrausti ją įgyvendinti (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *P*, C-6/12, EU:C:2013:525, 36 ir 41 punktai).
- 73 Kalbant apie prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo cituojamą Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b punkto v papunktį, kuriame kalbama apie atvejus, kai galima įrodyti, kad priemonė, kuri nebuvo pagalba jos įsigaliojimo momentu, tačiau kuri, nors ją taikydama valstybė narė jos nepakeitė, vėliau tapo pagalba dėl vidaus rinkos pokyčių, reikia pasakyti, kad negalima teigti, jog tokios sąlygos gali būti tenkinamos pagrindinės bylos aplinkybėmis.
- 74 Dėl klausimo, ar galima teigti, jog pagalba, kuria pasinaudojo aptariamais prekybos centrai dėl pagrindinėje byloje aptariamo mokesčio taikymo tvarkos, buvo patvirtinta Komisijos sprendimu, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b punkto ii papunktį, kuris perkeltas į Reglamento Nr. 2015/1589 1 straipsnio b punkto ii papunktį, reikia priminti, kad valstybės pagalbos srityje teisės aktas, neatsižvelgiant į jo formą, laikomas tokiu sprendimu, jeigu, atsižvelgdama į jo esmę ir Komisijos ketinimus, šiuo aktu institucija po preliminaraus tyrimo etapo patvirtino galutinę poziciją dėl aptariamų priemonės ir jeigu dėl tos priežasties ji nusprendė, kad ši priemonė yra arba nėra pagalba ir kad nekelia abejonių dėl suderinamumo su bendrąja rinka (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Athinaiiki Techniki / Komisija*, C-521/06 P, EU:C:2008:422, 46 punktą ir 2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Diputación Foral de Vizcaya ir kt. / Komisija*, C-465/09 P–C-470/09 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:372, 94 punktą).
- 75 Teisingumo Teismas taip pat yra nusprendęs, kad tokio Komisijos sprendimo egzistavimą turi būti galima konstatuoti remiantis objektyviais kriterijais ir kad tuo sprendimu turi būti išreikšta aiški ir galutinė Komisijos pozicija dėl aptariamų priemonės (2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Diputación Foral de Vizcaya ir kt. / Komisija*, C-465/09 P–C-470/09 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:372, 95 punktas).
- 76 Atsižvelgiant į Komisijos vykdomą prevencinę kontrolę valstybės pagalbos srityje ir, be kita ko, į draudimą teikti naują pagalbą, kol Komisija nėra priėmusi gautinio sprendimo pagal SESV 108 straipsnio 3 dalies paskutinį sakinį, galima teigti, kad sprendimo dėl pagalbos suderinamumo su vidaus rinka egzistavimas negali kelti jokių abejonių ir kad tai juo labiau taikoma tais atvejais, kai apie tariamai patvirtintą pagalbą Komisijai nebuvo pranešta pagal SESV 108 straipsnio 3 dalį taip sukeliant pavojų teisiniam saugumui, kurį siekiama užtikrinti šia nuostata (šiuo klausimu žr. 2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Diputación Foral de Vizcaya ir kt. / Komisija*, C-465/09 P–C-470/09 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:372, 96 ir 97 punktus).
- 77 Todėl pagrindinėje byloje negalima daryti išvados, kad toks sprendimas yra 2003 m. spalio 2 d. Komisijos raštas, kurį mini prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas ir apie kurį priminta šio sprendimo 16 punkte, dėl vienintelės priežasties, kad remiantis Teisingumo Teismo pateiktais duomenimis darytina išvada, jog Komisija tame rašte kalba tik apie pajamų iš IGEC paskirstymo tvarkos atitikties valstybės pagalbos teisei klausimą.

- 78 Galiausiai reikia pažymėti, kad remiantis Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b punkto iv papunkčiu, kuris iš esmės perkeltas į Reglamento Nr. 2015/1589 1 straipsnio b punkto iv papunktį, „esama pagalba“ turi būti suprantama kaip „pagalba, kuri pagal šio reglamento 15 straipsnį yra laikoma esama pagalba“.
- 79 Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnio 1 dalyje, kuri atkartota Reglamento Nr. 2015/1589 17 straipsnyje, nustatyta, jog Komisijos įgaliojimams susigrąžinti neteisėtą pagalbą taikomas dešimties metų senaties terminas. Pagal to straipsnio 2 dalį šis terminas pradedamas skaičiuoti tą dieną, kai pagalbos gavėjui suteikiama neteisėta pagalba kaip individuali pagalba arba kaip pagalba pagal pagalbos schemą, o kiekviena priemonė, kurios imasi Komisija ar valstybė narė, veikianti Komisijos prašymu, susijusi su neteisėta pagalba, nutraukia to termino skaičiavimą. Beje, to straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad bet kuri pagalba, kuriai taikomas senaties terminas yra pasibaigęs, yra laikoma esama pagalba.
- 80 Neatsižvelgiant net į apimtį, kurią reikia suteikti šiai nuostatai, kai ja remiamasi nacionaliniame teisme, reikia konstatuoti, kad joje nustatytos sąlygos pagrindinėje byloje bet kuriuo atveju netenkinamos.
- 81 Iš tikrųjų reikia konstatuoti, kad dėl to, jog pagalbos, susijusios su pagrindinėje byloje aptariamo mokesčio taikymo tvarka, gavėjai nustatomi bendrai ir abstrakčiai, ir dėl to, kad taip jiems suteiktos pagalbos dydis lieka neapibrėžtas, tokia pagalba apibrėžiama vartojant „pagalbos schemas“ sąvoką, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punktą, kurio formuluotė identiška atkartota Reglamento Nr. 2015/1589 1 straipsnio d punkte.
- 82 Todėl, remiantis Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnio 2 dalimi, data, kurią neteisėta pagalba realiai suteikta jos gavėjui, yra senaties termino skaičiavimo pradžios data (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *France Télécom / Komisija*, C-81/10 P, EU:C:2011:811, 80–82 punktus ir 2017 m. gruodžio 7 d. Nutarties *Airija / Komisija*, C-369/16 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2017:955, 41 punktą).
- 83 Remiantis nutartimi pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą galima teigti, kad toje nutartyje minėtame ir šio sprendimo 17 straipsnyje aptartame 2014 m. lapkričio 28 d. Komisijos rašte ši institucija informavo Ispanijos valdžios institucijas, kad IGEC gali būti teikiama valstybės pagalba ir kad šis mokestis turi būti pakeistas arba panaikintas. Todėl toks dokumentas laikomas priemone, kurios Komisija ėmėsi, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnio 2 dalį, ir kuria nutraukiamas senaties termino skaičiavimas, todėl pagalba, suteikta per dešimt metų iki šio rašto, negali būti laikoma esama pagalba.
- 84 Dėl anksčiau suteiktos pagalbos reikia pažymėti, kad, remiantis tiek šiuo 2014 m. raštu, tiek prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo minėtu 2003 m. spalio 2 d. Komisijos raštu, darytina išvada, kad tie raštai buvo išsiųsti pasibaigus diskusijoms ir Ispanijos valdžios institucijoms pateiktus prašymus suteikti informacijos apie IGEC sistemą.
- 85 Tokiomis aplinkybėmis šiais prašymais taip pat nutrauktas Reglamento Nr. 659/1999 15 straipsnyje nustatyto senaties termino skaičiavimas (šiuo klausimu žr. 2005 m. spalio 6 d. Sprendimo *Scott / Komisija*, C-276/03 P, EU:C:2005:590, 36 punktą).
- 86 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į trečiąją klausimą reikia atsakyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo aprašytomis aplinkybėmis valstybės pagalba, susijusi su pagrindinėje byloje aptariamo mokesčio taikymo tvarka, negali būti laikoma esama pagalba, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio b punktą, kurio formuluotė atkartota Reglamento Nr. 2015/1589 1 straipsnio b punkte.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

87 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **SESV 49 ir 54 straipsniai turi būti aiškinami taip, jog jais nedraudžiama taikyti pagrindinėje byloje aptariamo didiesiems prekybos centrams nustatyto mokesčio.**
2. **Prekybos centrų, kurių prekybos plotas mažesnis nei 2 500 m², atleidimas nuo pagrindinėje byloje aptariamo didiesiems prekybos centrams taikomo mokesčio, kuris iš esmės nustatomas pagal jų prekybos plotą, nėra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Tai, kad nuo šio mokesčio atleidžiami prekybos centrai, prekiaujantys sodo ir daržo reikmenimis, automobiliais, statybos medžiagomis, įranga ir pramonei tiekiamomis prekėmis, ir tai, kad prekybos centrams, kuriuose parduodami baldai, santchnikos prekės, durys ir langai, taip pat meistravimo reikmenys, taikoma 60 % dydžio mokesčio bazės nuolaida, taip pat nėra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal tą nuostatą, jeigu šie prekybos centrai nedaro tokio didelio poveikio aplinkai ir teritorijos planavimui kaip kiti prekybos centrai, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.**

Vis dėlto šis mokestis yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal tą pačią nuostatą, tiek, kiek nuo jo atleidžiami didieji kolektyviniai prekybos centrai, kurių prekybos plotas yra 2 500 m² arba didesnis.

3. **Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo aprašytomis aplinkybėmis valstybės pagalba, susijusi su pagrindinėje byloje aptariamo mokesčio taikymo tvarka, negali būti laikoma esama pagalba, kaip tai suprantama pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles, 1 straipsnio b punktą, kurio formuluotė atkartota 2015 m. liepos 13 d. Tarybos reglamento (ES) 2015/1589, nustatančio išsamias Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 108 straipsnio taikymo taisykles, 1 straipsnio b punkte.**

Parašai.